

quần này. Riêng cái khoản y phục, em mất đúng 65 phút

Văn Bình hit hà :

— 65 phút.

Nàng đề môi :

— Ông tưởng em đùa sao ? Thoạt đầu, em mặc đồ Thái, nhưng ngắm trong gương thấy thô kệch, em phải thay bộ màu vàng. Ra đến xe rồi, nhìn trời nắng to, em sợ màu vàng làm ông chói mắt, em phải ba chân bốn cẳng chạy vào, lấy bộ tay phượng này. Ông bằng lòng không ?

Sự vui vẻ hồn nhiên của Hêlen lây qua chàng. Chàng bèn nói đùa :

— Không, tôi thích cô mặc áo tắm kia.

Đang phóng nhanh trên trăm cây số một giờ, đột nhiên nắng thẳng gặp lại. Chiếc xe khựng đầu rồi đứng dừng giữa đường nhựa. Văn Bình bị xô ngã vào người nàng. Chàng ngất ngay như vừa được hit bạch phiến.

— Em mặc đồ tắm đẹp lắm, ông không biết ư? Để về nhà, em mặc thử ông xem !

Trời ! ngày thơ đến thế là cùng. Văn Bình chưa kịp đáp thì phía sau có tiếng xe hơi phanh đánh két. Suýt nữa tai nạn xảy ra. Hêlen thò đầu qua cửa xe, nói to với lái xế xe sau :

— Xin lỗi nhé.

Tài xế xe sau là một gã đàn ông râu mép lùn phún, trạc năm mươi. Y tròn tròn mắt nhìn nàng không nói được lời nào. Nàng thản nhiên sang số, cho xe chạy nhanh như trước, Văn Bình thở dài :

— Hêlen lái xe thế này thì có ngày chết.

Hêlen nhún vai :

— Em lái đã 5 năm rồi, ai cũng phải nhường em. Nếu ông không tin chút nữa sẽ thấy. Qua đèn đỏ, em phóng bừa, cảnh sát sẽ không thổi còi bắt em dừng đâu.

— Tại sao họ sợ cô như thế ?

— Sợ là phải, vì nếu bắt em vào bót, họ phải mất thời giờ dỗ cho em nín. Em nổi tiếng khóc oai nhưt trưởng.

— Cô học trường nào ?

— Đại học luật khoa.

— Cô là...gì của Mòrit ?

Nàng cười to, lộ hàm răng đều đặn và trắng muốt:

— Em ấy à ? Em là em ruột Mòrit. Mòrit thương em lắm, ông biết không ?

— Mòrit đi đâu ?

— Em không biết. Sáng nay, anh ấy lấy xe, nói là đi khỏi thành phố có việc tối cần. Giờ này có lẽ Mòrit về rồi. Ở kia, sau ông ngồi sát quá ! Ông làm em ngạt thở mất.

Văn Bình đã áp hông vào ngực nàng. Sức nặng quyến rũ của bộ ngực cân đối môn tròn da thịt chàng, khiến chàng quên hết. Một bàn tay chàng đặt trên đùi nàng, làn da ấm ấm truyền vào thần kinh chàng một cảm giác tê mê. Nàng khò: g uất tay chàng ra, song lại nói :

— Sắp đến chỗ quẹo rồi, ông không ngồi xế ra thì cả em lẫn ông ăn bụi đấy.

— Tưởng gì chứ ăn bụi thì tôi sẵn sàng.

— Em khuyên ông. Ông phải lạnh lạnh để tối nay còn đưa em đi ăn và đi nhảy nữa chứ ? Và lại, nếu

ông bị thương, anh Mòrit sẽ giết em chứ chẳng chơi.

— Mòrit dữ lắm à ?

— Còn phải nói. Anh ấy trợn mắt một cái là hai ba người có thể mất mạng, hoặc ít ra là bị thương. Có lần Mòrit đánh ngã năm tên gian một lúc. Mòrit ít nói lắm, song anh ấy thường tâm sự với em. Năm ngoái, em đi xem chiếu bóng với Mòrit, vừa ở rạp Sri Krung ra, em có linh tính bị theo sau.

Đàn bà chúng em có linh tính kỳ quái lắm. Em có cảm giác kẻ đi theo không phải là bọn thanh niên hiếu sắc bám gót để tán tỉnh như mọi lần mà là kẻ thù.

Chắc ông chưa biết Mòrit mang luôn trong người một con dao nhỏ xiu, mũi nhọn, thứ dao bằng kèn của y sĩ giải phẫu. Mòrit dùng dao rất tài, đã rút khỏi vỏ là có người chết. Bọn đi theo gồm ba đứa, Mòrit thân nhiên nắm tay em vào một con đường nhỏ tối om gần Bangkok. Giữa hẻm có một cái xe hơi đen tắt đèn đậu sẵn. Ba đứa rảo bước tới sau lưng, đi sừng bắt Mòrit và em lên xe.

Em tưởng Mòrit ra tay liền, ngờ đầu lên xe anh ấy mới phản công chớp nhoáng. Xe hơi chạt chọi, bọn gian không dùng súng được, lưỡi dao của Mòrit tha hồ tung hoành. Trong vòng một phút cả bọn bị Mòrit giết chết.

Helen bóp kèn inh ỏi, một quân xa chạy ngược chiều suýt đâm sầm vào chiếc Fiat bé nhỏ. Tuy lái ẩu, Helen là người bình tĩnh khác thường. Bình tĩnh là đức tính hiếm có của nữ giới, trừ phi là nữ giới trong làng gián điệp.

Khách bộ hành đông nghẹt hai lẽ đường. Từ các tiệm tạp hóa và quán giải khát, vẳng ra tiếng máy vi âm rộn rã. Văn Bình nhận ra khu Bangkok, khu mua bán bình dân của thủ đô Vọng các. Chàng muốn hỏi Helen về hoạt động của Mòrit, song lại nín thinh. Mòrit là nhân viên ưu tú của ông Hoàng, gây được nhiều thành tích trên đất Thái, nơi gián điệp Bắc Việt hoạt động rất mạnh trong giới kiều bào hải ngoại. Chàng không quen Mòrit, không biết tên thật y là gì, song ông Hoàng dặn chàng có thể tin cậy y để hoàn thành kế hoạch vượt bức màn tre ra Hà nội.

Helen phóng qua một dãy biệt thự trệt xinh xắn quét vôi trắng. Nàng nói :

— Sắp đến nhà rồi đấy. Mời ông xuống xe, đi bộ tới.

Văn Bình sừng sốt :

— Ô kia, cô không đưa tôi tới khách sạn sao ? Tôi đã giữ phòng ở Erawan rồi.

— Ông giàu quá, đại thương gia có khác. Erawan đắt nhưt, nhưng ba trăm tỉ-can một ngày. Giá ông ở khách sạn rẻ hơn, để tiền em mua vé xinê có lợi không ? Nhưng thôi, em nói đùa đấy. Mòrit dặn em thừa lại với ông là chương trình giờ chót bị thay đổi. Ông về nhà em.

Nếu Mòrit nói câu ấy, Văn Bình đã lắc đầu không chịu. Ở oten vẫn là thói quen bất dịch của chàng mỗi khi công tác nước ngoài. Đi lại tiện lợi, gặp gỡ tiện lợi, ban đêm dẫn ai về phòng cũng tiện lợi. Nhưng Helen đề nghị, chàng nhận lời hèn. Nằm trên đệm mút, tắm nước nóng pha nước hoa Ba lê, thở khi hậu mát rượi được điều hòa

bằng máy Mỹ tối tân, uống đủ thứ rượu đắt tiền trên thế giới tại đại lý quán Erawan sừng thật dày, song vẫn thua xa cầu phòng của Helen, đầu nàng bắt chàng ngã lưng trên giường gỗ ọp ẹp, rửa mặt bằng nước sông Mahanát đầy bần, ngửi mùi bồ hóng, mạng nhện, dầu hôi từ trong bếp thoảng ra, và uống nước ngọt lao động.

Helen đậu xe lại :

— Ông xuống đi. Mòrit dặn em không nên đưa ông đến tận nhà, sợ người ngoài biết. Nhà em ăn thông với hai mặt đường, phía trước là tiệm sách — Mòrit là chủ nhà sách, hẳn ông đã biết — phía sau là nhà ở. Cách đây hai trăm thước, ông thấy hiệu sách mang tên em, Hêlen, mời ông đi thẳng vào. Bên trong không có ai cả, em sẽ đợi ông sau tấm rèm màu xanh ở bên trái, trong cùng.

Động cơ xe hơi rú lên, Helen mất dạng trong đám bụi mù. Mùi thơm của nàng vẫn thoảng thoảng bên người Văn Bình. Chàng móc thuốc Salem ra hút.

Vọng các buổi trưa vẫn nóng như lò nướng bánh mì. Bộ tét - gan mới toan đã ướt sũng mồ hôi, áo sơ mi dán lấy da thịt, làm Văn Bình khó chịu. Chàng mong mau đến nơi để cởi bỏ quần áo, lau mặt cho tỉnh người, rồi nhấp một ly buýt ky pha nước đá thật lạnh.

Tiệm sách Helen là một ngôi nhà nhỏ, kiến trúc xưa, mặt hàng sơn trắng đã ngả sang màu nước dưa mà chưa được trang trí lại. Tấm bảng Helen — hiệu sách viết chữ đỏ trên nền trắng

được treo cầu thả trên cái tủ kiến duy nhưt, bên trong bày sách bệ bộn.

Bước vào, Văn Bình nhận thấy giữa nhà một tủ kiến dài, hai bên tường là các giá sách bàm bụi và phai màu. Mòrit mở hiệu sách ở khu không sầm uất nên ít khách tới thăm. Có lẽ Mòrit cũng muốn ít người để ý tới.

Một thiếu phụ đứng tuổi vén màn cửa đi ra. Văn Bình quay lưng lại giả vờ coi sách. Thiếu phụ ra ngoài cửa, nhìn từ phía, đoạn trở vào, nói với chàng :

— Cõi thi ni.

Tiếng Thái « cõi thi ni » là đợi ở đây. Văn Bình trả lời :

— Su oát đi.

Su-oát đi là tiếng chào thông dụng, bất luận sáng chiều, gặp nhau hoặc tạm biệt nhau. Thiếu phụ tủm tủm cười, đoạn nói một tràng tiếng Thái. Văn Bình chẳng hiểu gì hết, chỉ gật đầu cảm ơn. Tấm rèm màu xanh rung nhẹ.

Chàng ngửi lại mùi thơm dị kỳ của thân thể Helen. Không cần hỏi ý kiến thiếu phụ đứng tuổi, Văn Bình tiến nhanh về phía cánh cửa đóng kín. Bỗng nhiên thiếu phụ nắm lấy ve áo chàng, nét mặt dữ tợn. Văn Bình cất bước, thiếu phụ dang lại, tưởng như muốn xé rách áo chàng.

Sừng sốt, chàng vén rèm lên, đặt bàn tay vào nắm cửa. Thiếu phụ lùi chàng lùi lại. Không hiểu sao chàng ấy thiếu phụ ngã xuống rồi mở toang cửa.

Văn Bình vừa lộ đầu vào thì bị đánh vào tai khiến óc chàng rung lên, đom đóm bay tung tóe.

trước mắt, từ chi hải hoải. Miếng đòn thứ hai được giăng trướng vai làm chàng mất thăng bằng và khuyu xuống. Canh cửa bị đóng lại đánh sầm.

Ông Hoàng bấm nút anh tét phôn, gọi :

— Nguyễn Hương.

— Dạ. Tiếng Nguyễn Hương từ phòng ngoài

đáp qua máy.

— Đã có phúc đáp của Hà nội chưa ?

— Thừa rồi.

— Nội dung bức điện đánh ra ra sao ?

— Thừa, bức điện này mang số 0619, truyền đi đúng 10g22 », giờ Sài gòn. Nội dung như sau :

«Khẩn điện của Tổng giám đốc

Gửi Z. 62.

Tham chiếu 307.

Tiếp mật điện 0609 của Tổng giám đốc, ngày...

tháng...

Hãy chuẩn bị chu đáo để đón Z. 28 sẽ tới vào ngày... Mọi hoạt động tạm thời ngưng lại, dồn tất cả vào việc yểm hộ hoạt động của Z28. stop.

Thời gian gấp gờ : buổi tối ngày đến. stop. Nếu không gấp, hãy chậm lại 24 giờ. Giờ gấp là 20 giờ hoặc 22 giờ, giờ địa phương. stop.

Địa điểm : bờ hồ Hoàn Kiếm, trước cửa Bưu Điện, trên ghế đá. stop.

Ấm hiệu : nhân viên của Z62 mặc đồ trắng, tay trái cầm một đôi guốc Huế sơn đỏ, chưa đóng quai, tay phải sách một cái bị màu xanh, đan sợi mắt cáo, bên ngoài có thể nhìn thấy một đôi giép lốp xe hơi đen. stop. Z.28 mặc sơ mi trắng cuộn tay,

quần sọt xanh, đi giép lốp xe hơi đen, cặp dưới nách trái một tờ báo Nhân Dân và một tờ Thủ Đô Hà nội, miệng ngậm nửa liều thuốc lá không châm lửa. stop.

Nhân viên của Z.62 ngồi đợi trước trên ghế đá stop. Z.28 đi từ phía đường Hàng Khay cũ tới. stop.

Thấy Z. 28, nhân viên của Z.62 đứng dậy, nhắc cái bị lên rồi lại ngồi xuống, Z.28 sẽ tới ngồi bên, stop.

Ấm ngữ : nhân viên của Z. 62 nói trước : hôm nay trời nóng tới 32 độ.

Z.28 đáp :

Đồng chí lằm rồi, hàn thử biểu của tôi chỉ có 27 độ.

Nhân viên của Z.62 nói :

Mời đồng chí lên Cầu Gỗ ăn một cốc kem cho vui.

Z.28 đáp :

Ăn kem thì cộn gì bằng. stop.

Hai người cùng đứng lên đi. Dọc đường, nhân viên của Z 62 cần ghi nhớ những lời yêu cầu của Z.28. Tới ga xe điện Bờ Hồ, nhân viên của Z.62 đi qua đường, lên Hàng Đào, còn Z.28 vào tiệm kem xé nhà ga, mười phút sau trở ra.

Lời dặn quan trọng : Z.62 phải huy động nhân viên thân tín bố trí bảo vệ cho Z.28, đến khi rời tiệm kem ở Bờ Hồ mới giải tán. Hãy nghiên cứu chỉ thị này và điện về cho biết ý kiến.

Tổng giám đốc.

HH.»

Nguyễn Hương ngưng lời, Ông Hoàng hỏi :

— Theo ban Chuyên Môn, liệu dịch có hy

vọng con con nào chộp được bức điện của ta không ?

— Thưa, một trăm phần trăm không. Bức điện được chuyển đi trọn vẹn trong vòng 3 giây đồng hồ. Máy trắc giác tối tân nhất mà Nga sở viện trợ cho Bắc Việt phải mất đúng 60 giây mới có thể khám phá ra nơi giấu điện đài thu nhận.

— Z.62 trả lời ra sao ?

— Thưa Z.62 cho biết xin tuân lệnh. Nội đêm nay, sẽ gửi một báo cáo bổ túc về Bôrin.

— Z.28 tới Vọng các chưa ?

— Thưa, Môrit điện về phúc trình Z.28 tới nơi bình yên. Tuy nhiên..

Ông Hoàng nhắc mục kính, đề tai gần anh-tét-phôn, sợ nghe không rõ :

— Bị trục trặc phải không ?

— Thưa vâng.

— Mang bức điện vào đây.

Ông Hoàng xỏ đồng hồ sơ dây cộm sang bên, và đỡ lấy tờ giấy màu vàng, góc trái phía trên đề hai chữ « tối khẩn ».

Đọc xong, ông Hoàng nhăn mặt :

— Rầy rà nhỉ !

Ông tổng giám đốc hít một hơi xi gà Alhambra thơm phức, về mặt dăm chiêu.

Đứng cạnh, Nguyễn Hương cũng bần khoản không kém.

Bỗng ông Hoàng mở choàng đôi mắt lim dim:

— Xin ưu tiên cho tôi tông hành doanh C.I.A.

Đồng nam á ở Vọng các.

Ông Hoàng dấm nắm tay xương xẩu xương bản :

— May là Môrit, không thì hỏng hết.

✱

Trong lúc bị đánh bất thần, Văn Bình cũng nghĩ đến Môrit.

Chàng biết Môrit là nhân viên tin cậy, không thể nào phản bội. Helen chẳng ? Nếu Helen một mặt hai lòng không lẽ Môrit cho nàng lên sân bay đón chàng ? Hay là...

Đổi phương vừa tấn công lần thứ ba.

Căn phòng đóng kín cửa nên tối như bưng. Từ ngoài sáng vào, chưa quen với bóng tối, Văn Bình không nhìn thấy gì hết. Đối phương đã ám hại chàng bằng ma-trắc, một loại roi chì, bọc cao su, quất mạnh có thể làm dập xương.

Nhờ dày công tập luyện, nghe tiếng gió vũ vũ Văn Bình né được, khiến hai ngọn roi đầu tiên chỉ sót qua, không làm chàng bị thương nặng.

Tiếng gió lại kêu vũ vũ. Tuy bị đau choáng váng, muốn té xỉu, Văn Bình vẫn còn nguyên sáng suốt và dũng lực. Nhắm vào chỗ phát ra luồng gió chàng phóng một ngọn độc cước.

Cái đá của chàng đủ sức phá thủng một tấm cửa lim khóa chặt. Trúng người nó sẽ làm lũng ruột, nạn nhân thiệt mạng vì nát bao tử, nát gan, nát lá lách.

Văn Bình nghe tiếng «chực» rồi một cây thịt nặng chình chịch bổ chúi vào tương kêu rầm.

Nhanh như chớp, chàng bật đèn điện lên. Một cảnh tượng hỗn độn diễn ra trước mắt. Helen bị trói quặt cánh khuỷu vào chân giường Hồng Kông